# Khi thời gian không vội vã

ISSN: 2734-9195 14:10 01/07/2026

Chiếc đồng hồ cũ treo trên tường nhắc tôi một điều giản dị "sống chậm không có nghĩa là lạc hậu, mà là biết đặt nhịp sống của mình gần với nhịp tự nhiên của đời".

Trên bức tường loang màu vôi cũ, trong gian nhà đã im vắng tiếng cười trẻ nhỏ, vẫn còn treo chiếc đồng hồ quả lắc đã xỉn màu theo năm tháng. Mặt kính mờ hơi sương, kim đồng hồ xước nhẹ, tiếng tích tắc vang đều, chậm rãi như hơi thở của căn nhà. Có những lúc tôi tưởng như nó đã ngừng lại, nhưng rồi trong cái tĩnh lặng của đêm khuya, tiếng lắc khẽ khàng kia lại vọng ra, nhắc tôi rằng thời gian chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Con người đi qua, ký ức đổi dời, nhưng chiếc đồng hồ ấy vẫn đứng đó, bền bỉ làm chứng cho những đổi thay thầm lặng của đời sống.




Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Đồng hồ vốn chỉ để đo đếm giờ phút, nhưng khi đã cũ, nó không chỉ là vật dụng; mà trở thành ký ức, thành chứng nhân cho một giai đoạn cuộc đời. Tôi còn nhớ những buổi cơm tối ngày xưa, cả nhà quây quần quanh mâm, tiếng thìa chạm

bát vang lên rộn ràng, phía trên, chiếc đồng hồ vẫn lắc nhịp, đều đặn, bình thản. Chiếc đồng hồ đã chứng kiến những ngày giáp hạt khó khăn, cả nhà ăn cơm độn khoai sắn, cũng như chứng kiến những ngày vui hiếm hoi, khi ai đó được khen thưởng hay nhận thư từ người thân phương xa. Bao buồn vui đi qua, đồng hồ vẫn lặng lẽ gõ nhịp, không hối hả, không ưu tư.

Khi nghĩ về chiếc đồng hồ cũ, tôi chợt nhận ra nó khác hẳn với những thiết bị hiện đại mà ta dùng để quản lý thời gian hôm nay. Bây giờ, đồng hồ trên tay, trên điện thoại, trên máy tính đều sáng rực, chính xác đến từng phần nghìn giây, liên tục báo nhắc, thúc ép con người không ngừng chạy theo lịch trình. Thời gian trở thành áp lực, một thứ roi vô hình quất vào lưng mỗi người. Trái lại, tiếng tích tắc chậm rãi của chiếc đồng hồ cũ lại gợi sự bình thản, nhắc nhở con người sống chậm hơn, lắng nghe nhiều hơn, chứ không chỉ đuổi bắt.

Xã hội hiện đại hối hả đến mức đôi khi ta tưởng thời gian cũng tăng tốc. Nhưng kỳ thực, thời gian vẫn chỉ chảy như nhịp lắc ấy, không nhanh hơn, không chậm đi. Chính con người đã biến mình thành kẻ chạy đua với thời gian và kiệt sức trong cuộc chạy mà không thấy vạch đích. Đồng hồ cũ, vì thế, trở thành đối trọng, không làm ta căng thẳng mà buộc ta tự vấn " liệu ta có đang sống đúng nghĩa từng khoảnh khắc, hay chỉ đang để thời gian cuốn đi?"...



Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Một chiếc đồng hồ cũ đôi khi ngừng chạy. Có gia đình giữ trên tường như món kỷ niệm, chẳng cần lên dây cót, để mặc nó dừng lại ở khoảnh khắc nào đó. Khoảnh khắc ấy có thể là ngẫu nhiên, nhưng trong mắt người giữ gìn, đó như

một phép mầu, giữ lại một phút giây đáng nhớ, một lát cắt vĩnh viễn của đời người.

Đồng hồ dừng lại, nhưng tình cảm, ký ức và sự hiện diện của những con người đã từng ngồi dưới nó thì vẫn sống mãi.

Trong đời sống xã hội hôm nay, có rất nhiều chiếc đồng hồ cũ như thế. Đó có thể là một khu tập thể đã xuống cấp nhưng còn vang bóng tiếng cười của bao thế hệ. Đó có thể là một quán cà phê nhỏ ven đường, nơi treo tấm ảnh bạc màu của những người bạn từng ngồi với nhau. Hay đơn giản là cuốn sổ tay cũ kỹ của cha, nơi từng ghi chi tiêu gia đình từng đồng từng cắc. Những chiếc đồng hồ cũ ấy không còn thực dụng nhiều, nhưng lại giàu giá trị tinh thần. Chúng nhắc ta về tính liên tục của đời sống, về sự bền bỉ âm thầm mà con người hiện đại dễ lãng quên.



Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Người ta thường vội vã vứt bỏ những gì cũ kỹ, chạy theo cái mới sáng choang, hiện đại. Nhưng chính những thứ cũ mới làm nên chiều sâu của ký ức. Một xã hội biết giữ gìn ký ức, trân trọng những chứng nhân thầm lặng ấy sẽ nhân văn hơn, cân bằng hơn. Bởi vì nếu ta chỉ còn sống bằng tốc độ và hiệu quả, không còn chỗ cho những khoảnh khắc lắng lại, thì ta sẽ đánh mất bản chất con người, vốn cần ký ức, cần gốc rễ để tồn tại.

Chiếc đồng hồ cũ treo trên tường nhắc tôi một điều giản dị "sống chậm không có nghĩa là lạc hậu, mà là biết đặt nhịp sống của mình gần với nhịp tự nhiên của đời". Ta không thể níu giữ thời gian, nhưng ta có thể chọn cách sống với nó,

hoặc như kẻ bị cuốn xoáy, hoặc như người bạn đồng hành. Và khi nhìn lại, có lẽ điều quý giá nhất không phải là bao nhiêu việc đã làm được, mà là ta đã thực sự sống trọn trong bao nhiêu phút giây.

Bây giờ, mỗi lần trở về ngôi nhà cũ, nhìn chiếc đồng hồ quả lắc vẫn đều đặn lắc nhịp, tôi thấy lòng mình chùng xuống. Giữa một thế giới ồn ào, nhịp tích tắc ấy như một tiếng thì thầm nhắc nhở đời người rồi sẽ trôi đi, nhưng điều còn lại là những ký ức ta gieo, những tình cảm ta trao, những khoảnh khắc ta đã sống thật sự. Thời gian không thiên vị ai, nhưng luôn công bằng ai biết trân trọng từng phút giây, người ấy mới thực sự giàu có.

Có thể trong ngôi nhà của bạn, cũng có những chiếc đồng hồ cũ. Hãy để ý nó một lần, lắng nghe tiếng tích tắc ấy. Đó không chỉ là nhịp thời gian, mà còn là nhịp của ký ức, của yêu thương, của sự nối dài giữa những thế hệ. Và biết đâu, chính từ nhịp điệu chậm rãi ấy, ta sẽ tìm lại được sự bình an cho tâm hồn mình.

Tác giả: **Ngạn Yên**